

I. Α. Δουλιχίδου:
 οὐδὲν ἄλλο:
 „ Αρχεὶον Θεσσαλίας
 Παιδαγωγικὴ
 Γλωσσικὴ Βιβλιοθήκη
 Αθήναι
 2.5.
 1939-40
 v. 142-147

πρῶτον ἄρα διδάσκαλον ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν, ὅστις ἤρξατο τὸ ἔργον αὐτοῦ τῷ 1804. Πάντως οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἤλθον τῷ 1800. Ποῖος ἦν ὁ Γρηγόριος οὗτος, ποῖαν μορφήν εἶχε τὸ πρῶτον σχολεῖον, ἀγνοεῖται. Ὅτι ἦν τὸ κοινὸν σχολεῖον, ἔνθα ὀλίγοι τινὲς παῖδες ἀπὸ ἑξαετοῦς ἡλικίας μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους ἐδιδάσκοντο ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν καὶ ἐνίοτε καὶ ἀριθμητικῶς τὰς τέσσαρας πράξεις, τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ πολλῶν καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πανταχοῦ ὑπαρχόντων σχολείων τότε, ἐχόντων τὴν αὐτὴν ὡς ἔγγιστα μορφήν.

Τῷ δὲ 1818 προσελήφθη ὡς πνευματικὸς τῆς αὐτόθι ἐκκλησίας καὶ διδάσκαλος τῆς ἀρτισυστάτου ἑλληνικῆς σχολῆς Παπαβασιλείος τις, ἀφ' οὗ ἀρχεται καὶ ἡ σειρά τῶν διδασκάλων τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἡ σύστασις ἑλλ. ἐνταῦθα σχολείου ἐβράδυνεν ἐν σχέσει πρὸς τὰ παρακείμενα χωρία τοῦ Βοσπόρου ἕνεκα τοῦ εὐαριθμοῦ τῶν κατοίκων, μὴ δυναμένων, ὡς εἰκός, εἰσέτι νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας καὶ συνάμα τὰς τῶν δύο σχολείων. Τὸ παρακείμενον Νεοχώριον, τὰ Θεραπεῖα καὶ τὸ Μέγα Ρεῦμα ἀπέκτησαν ἑλλ. σχολεῖα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἤδη αἰῶνος, τὸ μὲν Νεοχώριον ἀπὸ τοῦ 1785, τὰ δὲ Θεραπεῖα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος 1804.

Ὁ Παπαβασιλείος μετὰ τριετῆ διδασκαλίαν ἀποσυνοχθεὶς ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Γρηγορίου Σιφνίου τὴν πατρίδα, ἀγδρὸς λογίου, ἱκανωτάτου καὶ ὡς ἐκ τοῦ συγγράμματός του, ὅπου μετὰ θάνατον ἐξεδόθη ¹⁾, φαίνεται ὅτι ἦν παιδείας κάτοχος, ἀλλὰ καὶ ἀρετῆς, κεκοσμημένος πολὺν χρόνον. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τὸ ἑλληνικὸν φαίνεται ὅτι προσέλαβε χαρακτηριστικῶς σπουδαιότερον, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκασώμεν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐν οἷς καταλέγεται καὶ ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάξας ἐπ' ὀφείλεια τῶν κατοίκων Γεώργιος Δημητριάδης, περὶ οὗ γενήσεται λόγος μετὰ ταῦτα.

Καὶ τοῦτον ἀποχωρήσαντα καὶ εἰς Ἰνδίας ἀπελθόντα μετὰ τετραετῆ καρποφόρον διδασκαλίαν διεδέξατο τῷ 1825 Παντελής τις, Χίος τὴν πατρίδα, παιδείας τίνος κάτοχος ὁ ἀνὴρ καὶ καλλιγραφικώτατος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τούτου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ προκατόχου, ἐξηκολούθει ἐν τῷ κοινῷ σχολείῳ ὧν ὁ Γρηγ. Βαϊμάκης, ἀπολαύων τῆς γενικῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης καὶ ὡς γνώριμος τοῖς πλείστοις τῶν κατοίκων καὶ ὡς μετασχὼν τῆς φυγῆς καὶ τῶν δεινῶν τῆς ἐκ τῆς πατρίδος ἐποικίσεως. Μετὰ διετῆ αὐτοῦ διαμονὴν ἐν τῷ ἑλληνικῷ σχολείῳ διεδέξατο αὐτὸν ὁ Γ. Δημητριάδης τῷ 1827, μνηστεύσας ὡς προσέφημεν παρὰ τῷ Γρηγορίῳ Σιφνίῳ κυρίως καὶ παρὰ τῷ ἀποχωρήσαντι ἤδη Παντελῇ πολλὰ τινα μαθῶν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος συγγενὴς τυγχάνων πολλῶν ἐγχωρίων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς κτίσεως, τοῦ χωρίου εὐδοκίμως διδάσκοντος Γρηγορίου, καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ καρτερικὸς ἐπῆρξε φιλερ-

1) Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέχον λόγους οὓς ἐξεφώνησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Καλκούτας, ἐπιθεωρηθὲν νομίζω ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Τανταλίδου, ἐξεδόθη ἀγνωστῶς ὑπὸ τίνος.

γός και εἰς ἄκρον τιμιώτατος. Κατὰ τὰ 27 ἔτη τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, καὶ πολλὰ ἔπραξεν ὑπὲρ τῶν σχολείων καὶ οὐκ ὀλίγα ἐν τῇ κοινότητι. 'Ιεροψάλτης ὢν συνάμα καὶ εἰδήμων τῶν τῆς ἐκκλησίας ἐτήρει αὐστηρὰν ἀκριβείαν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ σχολείῳ σύντονον ἐπιμέλειαν. Οἰκονόμος ὢν, ὡς καὶ πάντες οἱ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἔζη μᾶλλον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ἐκκλησίας ἢ ἐκ τῶν διγρόσων διδάκτρων, ἅτινα οἱ εὐπορότεροι μαθηταὶ ἀνὰ πάντα μῆνα ἔδιδον αὐτῷ. Διότι οἱ διδάσκαλοι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ 1848 σχεδόν, οὐδένα μισθὸν ἐλάμβανον ἐκ τῆς κοινότητος, ἀλλὰ μόνον μηνιαῖα δίδακτρα ἐκ τῶν μαθητῶν, καὶ ταῦτα μόνον ἐκ τῶν εὐπορούντων. Παρὰ δὲ τῶν ἀπόρων καὶ ἐνδεῶν οὐ μόνον οὐδὲν ἐλάμβανον, ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ἔδιδον ἐκ τῶν ἰδίων καὶ βιβλία καὶ εἴτι χρήσιμον πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν. Τὰ σχολεῖα ἔκειντο ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἐκκλησίας ἐν αὐτοῖς τοῖς κελίοις. Δύο δωμάτια ἐν τῷ κατωτέρῳ ἦν τὸ κοινὸν σχολεῖον, ἐν δὲ τῷ ἀνωτέρῳ, τὸ ἑλληνικόν, ἤρχοντο πρὸς τὴν καθίδρυσιν τοῦ σχολείου. Πρὸ τῆς κτίσεως δὲ τῆς ἐκκλησίας ἐνοικιάζοντο ἰδιαιτέραι οἰκίαι. 'Αποβιώσαντος δὲ τῷ 1835 τοῦ ρηθέντος Γρηγορίου προσελήφθη ἐν τῷ κοινῷ ὡς διδάσκαλος καὶ ἱεροψάλτης ὁ Δημήτριος Λεβεδῆς, πατὴρ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος 'Ιωακείμ τοῦ Γ'. 'Ανὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέρων τζουμπὲ καὶ στορόφιον μέλαν περὶ τὴν κεφαλὴν. 'Αποσυρθέντος καὶ τούτου μετὰ ἓν ἔτος, διορίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ γνωστός τοῖς πολλοῖς καὶ ἱεροψάλτης ἐπὶ τοῖς ἀγαθῶς θράνοις αὐτοῦ Μ. Γεωργιάδης, ὅστις πρῶτος αὐτὰς ἐγένετο διδάσκαλος, φέρων πτυχίον, ἄγνωστόν τι τοῖς προτέροις. Νεώρως τότε τὴν ἡλικίαν καὶ μαθητῆς τοῦ διδάσκοντος ἦδη Γ. Δημητριάδου, μετ' ἐπιμελείας ἐπελάβετο τοῦ ἔργου καὶ οὐ μικρὰς αὐταπαρησίας. 'Επὶ διδάκτρους καὶ οὗτος διδάσκων ὁμολόγει πολλοῖς ὅτι τοὺς πρῶτους μῆνας τοῦ διδασκαλικοῦ τοῦ ἔργου μόλις ἐλάμβανεν τριάκοντα γρόσια ἔξ ἀπάντων τῶν μαθητῶν κατὰ μῆνα, εἶτα μετὰ πολὺν χρόνον ἤρξαντο ταῦτα ἀνερχόμενα εἰς τριάκοντα πέντε καὶ οὕτω προϊόντος τοῦ χρόνου ἠὲξήθησαν τὰ κατὰ μῆνα δίδακτρα ἄχρι τῶν ἑκατῶν γροσίων. 'Αλλ' ἡ ὀλιγάρκεια τῶν καιρῶν καθίστα τα πενιχρὰ ταῦτα δίδακτρα ἀρκοῦντα καὶ ἡ οἰκονομία τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν Νεοχωρίῳ ὁ 'Απόστολος, ἑλληνικὸς διδάσκαλος, ἐλάμβανε τρεῖς χιλ. γρόσια τὸ ἔτος, καὶ ὁ τοῦ κοινῷ σχολείου 2500. 'Εκ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, διδασκάλων καὶ ἱεροψαλτῶν, ἡ κοινότης, εἶναι δίκαιον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὠφελήθη τὰ μέγιστα. Διότι ἀμφότεροι ἐγγώριοι συγγενεῖς δὲ τοῖς πλείστοις, καὶ φιλοτίμως ἐργάζοντο καὶ ἀφιλοκερδέστερον. 'Ο τοῦ Δημητριάδου μάλιστα ζῆλος ὑπὲρ παντὸς καλοῦ ἐν τῷ χωρίῳ γινομένου ἦν γνωστὸς τοῖς πᾶσι καὶ ἐπὶ πολλῶν ἔργων ὁμολογούμενος. Βλέπων οὗτος ὅτι τοῦ χωρίου ἀξιοθέντος κατὰ τὸν πληθυνσμόν, τὰ τῶν κελίων δωμάτια δὲν ἐπάρκουν πλέον εἰς ἀμφοτέρω τὰ σχολεῖα καὶ ἐνήμερος διατελῶν τῶν ἀλλαχοῦ ὑπὲρ βελτιώσεως τῶν σχολείων γιγνομένων, ἐνήργει ἀκαμάτως προτρέπων καὶ παρακινῶν πάντας πρὸς εὐρε-

σιν χρημάτων καὶ ἀγορὰν οἰκίας καταλληλοτέρας διὰ τὰ σχολεῖα, καὶ οἱ κόποι καὶ ἐνέργειαι αὐτοῦ δὲν ἔμειναν ἄγονοι. Οἱ ἔνθερμοι αὐτοῦ ὑπὲρ παιδείας λόγοι, οὓς πολλάκις καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔλεγεν, δὲν ἔπесαν ἐπὶ ἀγόνου γῆς. Κατεινάζων τὰς μικροπαθείας τῶν ἐγχωρίων, συνάπνων τὰ διεστῶτα, παροτρύνων, γράφων, καθικετεύων καὶ προσλιπαρῶν πάντας, κατώρθωσεν ὅπως διὰ συνδρομῶν οὐκ εὐκαταφρονήτων διὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ν' ἀγορασθῇ ἡ οἰκία τοῦ Ζαχαράκη τῷ 1849, καὶ μετενεχθῶσιν ἐκεῖ τὰ σχολεῖα. Δι' αὐτοῦ ἀνεδιωργανώθη ἡ σχολὴ ἡ ἑλληνικὴ, τρεῖς σχηματίσασα τάξεις, Εἰσήχθη τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν σύστημα ἐν τῷ κοινῷ σχολείῳ παραιτηθέντος τοῦ Μιχαλάκη καὶ προσκληθέντος τοῦ εἰδικῶς σπουδάσαντος τὴν θαυματουργὸν τότε θεωρουμένην μέθοδον τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς. Προσελήφθη ἰδιαιτέρος διὰ τὴν Τουρκικὴν, ἕτερος διὰ τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ βοηθὸς ἐν τῷ ἑλληνικῷ σχολείῳ ὁ Ἰάκωβος.

Δι' αὐτοῦ ἐγένετο ἰδιαιτέρος κανονισμὸς τοῦ ὅλου σχολείου, ὠρίσθη πρόγραμμα τῶν διδασκομένων μαθημάτων, ἄγνωστον πᾶσι ἄχρις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ἐπωνομάσθη τὸ σχολεῖον «Σχολὴ τῆς Ἐπισημοποιήσεως». Πρώτην ἤδη φορὰν συνεστήθη ἐφορεία διὰ διατεταραμένων καὶ ἁσπαρῶν καθηκόντων. Ἦγοράσθη κώδιξ, ἔνθα κατ' ἔτος ἐγραφοῦντο αἱ ἐπισημοποιήσεις καὶ δαπάναι τοῦ σχολείου. Καὶ ταῦτα πάντα κατώρθωσεν ὁ γενναῖος οὗτος ἀνὴρ πρὸς πολλὰ ἐγκατακλιθεὶς πρὸς τὴν ἀμάθειαν τῶν πολλῶν τὴν ἰδιοπροσῆκτον ἀναληγησίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπαρτίζεται: «ὁ ζῆλος κατισχύει πάντων». Καὶ πράγματι κατίσχυε διὰ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ ζήλου του καὶ τὰ σχολεῖα τοῦ χωρίου ἐπὶ πενταετίαν ἠκμασαν ἀληθῶς παραγαγόντα καρποὺς πνευματικῶν σπουδαίους καὶ ἀνεπίστους. Ἄλλ' ἔνεκα λόγων πολλῶν ἀποχωρήσαντος τοῦ Γ. Δημητριάδου κατέλαβεν τὴν ἔδραν τῷ 1855 ὁ Κ. Γεωργιάδης προσκληθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἐκ Παιδεστοῦ¹⁾. Ἄλλὰ καὶ τούτου μετὰ ἐνιαύσιον διδασκαλίαν ἀποσυρθέντος τῷ 1885 προσελήφθη ὁ Κωνσταντῖνος Γερμανὸς Γρηγοῤῥας, τρόφιμος τῆς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης καὶ νῦν διευθυντὴς αὐτῆς. Αὐτὸν μετὰ δύο ἐνιαυτοὺς διεδέξατο ἕτερος τελειόφοιτος τῆς αὐτῆς σχολῆς, ὁ Κ. Παλαμάς. Καὶ μετὰ τούτων τῷ 1875 ἐδίδαξεν ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου καταγόμενος Π. Ἀδαμαντιάδης, τελειόφοιτος τῆς ἐν Φαναρίῳ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἶναι ἀξιοσημεῖωτος. Νεαρὸς πάνυ ἤρξατο τοῦ διδασκαλικοῦ ἔργου ἐν τῷ χωρίῳ του τὸ πρῶτον, ἔχων συνάδελφον ἐν τῷ ἀλληλοδιδασκτικῷ τὸν προμημονευθέντα Μ. Γεωργιάδην, νέον ἐνταῦθα καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Ζῆλος, ἀφοσίωσις καὶ ἐγκάρδιος λόθος ἀμφοτέρων ἦν πῶς νὰ ἴδωσιν τὴν μικρὰν αὐτῶν πατρίδα εὐδαιμονοῦσαν καὶ τὰ σχολεῖα αὐτῆς ἀκμάζοντα καὶ προαγόμενα. Ἡ σκέψις καὶ ἡ διάνοια αὐτοῦ ἦν τὸ σχολεῖον καὶ οἱ μαθηταί, οὓς ἔμελλε νὰ διδάξῃ καὶ φωτίσῃ.

1) Ὁ Γεωργιάδης ἐπὶ ἐξάμηνον ἐργασθεὶς σχεδὸν ἀπεσύρθη εἰς Παιδεστόν.

Ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ στοργὴ πρὸς τὸ διδάσκειν καθίστα αὐτὸν φιλεργώτατον καὶ ἐπιμελέστατον διδάσκαλον. Καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ σχολεῖον ἔβαινε καλῶς, ἀλλὰ βάσκανος δαίμων ὑπέθαλψε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξήγειρε τηλικαύτην ἔριν μεταξὺ τῶν ἐγχωρίων, ὥστε εἰς δύο ἐρίζοντα κόμματα καὶ ἀλληλομαχοῦντα διαστάντες ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη τοσοῦτω σφοδρῶς διεπληκτίζοντο, ὥστε παρημελήθη καὶ σχολεῖον καὶ πρόοδος καὶ πᾶν ὅ,τι τρέφει καὶ αὐξάνει τὴν παιδείαν. Ἐπειδὴ ἡ ἔρις προέκυπτεν ἐκ τῆς διχογνωμίας περὶ τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ ἔμελλον νὰ ἀνεγείρωσι νέαν οἰκοδομὴν τοῦ σχολείου, τῆς ἀγορασθείσης οἰκίας παρὰ τοῦ Ζαχαράκη ἐρειπωθείσης, τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον περιεφέρετο ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ τέλος κατέληξεν εἰς παλαιὸν τι καφενεῖον, ἀκατάλληλον ὅλως πρὸς τὴν ἐργασίαν τὴν σχολικὴν καὶ ἀπόκεντρον. Μετὰ πολλὰς διαμάχας καὶ ἔριδας ἠγέρθη νέον σχολεῖον ἐν τῇ θέσει τῶν κελίων, ἔνθα ἐγκαθιδρύθη ἡ Ἑλληνικὴ, ἀπαλλαγεῖσα τοῦ νὰ εἶναι φερέοικος. Μετὰ δεκαετῆ ἐν τῷ νέῳ σχολείῳ κοροποφόρον καὶ φιλότιμον διδασκαλίαν, ἀπεχώρησε καὶ οὗτος, δώδεκα ἔτη διδάξας καὶ προαγαγὼν τὴν σχολὴν ταύτην εἰς βαθμὸν ζηλευτόν. Τῷ 1869 διεδέξαντο δύο ἀλλοθιγενεῖς διδασκαλοὶ, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας διδάξαντες ἐπαύθησαν. Ἔως οὗ προσεκλήθη ὁ Περικλῆς Οἰκονομόγλου, γνωστὸς ὡν τοῖς ἐγχωρίοις. Καὶ τοῦτον μετὰ διετητὴν ἐργασίαν ἀντικατέστησεν ὁ Ἀλέξιος Κωνσταντινίου, Πειραιώτης. Οὗτος ἐπὶ ἑξαετιᾶν ἐργασθεὶς ἀπεχώρησε, προσκαλεθέντος τοῦ Ἰ. Ἀδαμαντιάδου ἐν 1877. Ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἄρχεται καὶ πρῶτον ἐν τῇ ιστορίᾳ τῶν σχολείων. Διότι ὑπ' αὐτοῦ, διορισθέντος τῷ 1877, μετὰ ἓνα ἐνιαυτὸν κατηργήθη ἡ ἀλληλοδιδασκτικὴ τέως μέθοδος. Διαρρυθμίσαν ἀμφοτέρω τὰ σχολεῖα, ἐνωθέντα εἰς ἓν, ἑπταετῆ παιδεύειν χορηγοῦν καὶ τοῦ μὲν προκαταρκτικοῦ διδασκαλοῦ ἦν ὁ Μ. Γεωργιάδης, τοῦ δὲ Ἑλληνικοῦ, τρεῖς τάξεις περιέχοντος, αὐτὸς ὁ σχολόρχης. Ἐπ' αὐτοῦ εἰσήχθησαν ἐν τῷ σχολείῳ μαθήματα μὴ διδασθέντα τέως, ἡ φυσικὴ, ἡ φυσικὴ ἱστορία, ἡ παιδαγωγικὴ, ἡ ψυχολογία, διδασθεῖσαι εἰς τινὰς μαθητάς, μορφωθέντας οὕτω εἰς διδασκάλους. Ἡ Γαλλικὴ παρημεληθεῖσα ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Π. Ἀδαμαντιάδου, ἔλαβεν ἤδη σπουδαίαν ἐπίδοσιν. Ἡ τουρκικὴ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ Βαφειάδη, ἐπὶ τριετιᾶν. Παραιτηθέντος δὲ τοῦ Μ. Γεωργιάδου διεδέξατο αὐτὸν ὁ Σπυριδῶν Ἡλιάδης, διδασκαλιστῆς, μετὰ τριετητὸν τούτου διδασκαλίαν ὁ Περικλῆς Ζερβός, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Πρόδρομος Ζαχαριάδης. Ἐπειδὴ δὲν ἐπήκοον δύο ἐργάται προσελήφθησαν βοηθοὶ ἕτεροὶ δύο, μορφωθέντες δι' εἰδικῶν μαθημάτων ἐπὶ τούτῳ, ὁ ἱεροδιάκονος Κωνσταντῖος μίαν τάξιν ἀναλαβὼν τοῦ προκαταρκτικοῦ καὶ ὁ Ζ. Ἰωαννίδης δύο τάξεις τοῦ νηπιαγωγικοῦ. Ἀμφό-

1) Ὁ εἰς αὐτῶν ἦν Περφύριος τις ἀμαθῆς καὶ τυχοδιώκτης, ὁ δεύτερος ἱερεὺς οὐχὶ κρείσσων τοῦ πρώτου, Ἀβέρκιος ὀνομαζόμενος. Τὸ περιεργον δ' ἐστὶ τοῦτο ὅτι οὗτοι συνιστῶντο ὡς ἑλληνικοὶ διδασκαλοὶ ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐδρευούσης ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς.

Μετὰ τὴν 25 Ἀδαμαντιάδου δὲν ἐπὶ ἀποχώρησιν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν
 Γ. Δουκίτου ἐν Π. Ἀδαμαντιάδου ἐπὶ τὴν ἀνακατασκευὴν
 τῆς 1. Ἀδαμαντιάδου - ὁ Δουκίτου ὀλίγους
 Ἀδαμαντιάδου ἐφόρει μέγιστα σπουδὰς ἐργασίας.